Mizah

Karpuz Kabuğu Bolluğunda:

Recep Peker — Bütün bu zahmetler benim için mi ?!

FIKRALAR

Ya yârden, ya serden!

O gün canının pek sıkıldığı belli idi. Arkadaşı:

— Ne var? diye sordu. Bir şeye kızdın galiba?

Ötekisi mahzun bir tavırla başını salladı:

— Sorma, birader! dedi. Karımla kavga ettim. «Geceleri eve erken gelmezsen, şakası yok, boşanırım», diye dayattı.

— Fena!

— Evet, fena. Karıma da o kadar alışmıştım ki, eksikliğini hissedeceğim...

Tam vaktinde

Nazmi Acar, bir kaç arkadaşiyle beraber Boğazın serin bir kıyısında güzel bir gazinoda çilingir sofrasını kurmuşlar, keyif çatıyorlardı. Nazmi Acar birdenbire, saatine baktı:

— Ben gidiyorum, dostlar, dedi. Saat iki. Birde karımla Taksimde buluşacaktık...

Ötekiler hayretle onun yüzüne baktılar:

— Birde buluşacağınıza göre artık geç kaldın demektir.

Nazmi Acar devam etti:

— Gidene kadar üç olur. Karımla tam vaktinde buluşurum...

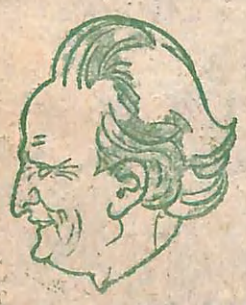

Aklın nerede idi?

Bu ayın on üçündenberi, altmış beş yaşına basmış olmak suçundan dolayı Akademide hocalıktan menedilen Çallı İbrahim'e geçen sene, şehrin yeni zenginlerinden biri, portresini yaptırmıştı. Resim hazir olunca, sahibi dikkatle gözden geçirdi ve kaşlarını çatarak:

— Ben bu resme para vermem! diye bağırdı. Beni kabak gibi gösteriyor... Odama nasıl asarım?

Çallı, o sevimli gülümseyişiyle cevap verdi:

— Peki ama, beyim, dedi. Resminizi yaptırmaya karar vermeden evvel bunu neye düşünmediniz?

Nisbet

Dirseklerine kadar bilezik içinde iki kadın, karşılarında oturan ve kolunda bir tek bilezik bulunan ahbapları Müzeyyen Senar'a nisbet vermek istiyorlardı. Bir tanesi:

— Bu bilezikler de çok çabuk kirleniyor amma, ben hemen otomobile atlayıp kuyumcuya gidiyorum, temizlettiyorum, dedi.

Ötekisi:

— Ben kendim gitmiyorum, hizmetçi ile yolluyorum! dedi.

Sonra Müzeyyen Senar'a sordular:

— Siz ne yaparsınız?

O, hafifçe gülümseyerek cevap verdi:

— Ben mi? Hiç! Kirlenen bileziklerimi hemen çıkarır atarım...

Kaza

Sinemada, bir adam çakmağını yakmış, yerde bir şey arıyordu. Rahatsız olan seyircilerden biri:

— Ne arıyorsunuz Allah aşkına? diye sordu.

Adam:

— Ağzımdan çikletimi düşürdüm, dedi.

— Bir çiklet için bu kadar zahmete girmek değer mi? Hem sonra yerden alıp tekrar çiğniyecek değilsiniz ya?

Ötekisi, aramıya devam ederek cevap evrdi:

— Hayır, çiklet aramıya değmez amma, dişlerim de onunla beraber düştü...

Kârlı iş

Aktör Yaşar Nezihi tanıdığı bir bobstile tesadüf etmişti. Pâlâ dönüşü vapurun lüks salonunda kollarını, bacaklarını uzatmış, oturuyordu. Bir aralık hayranı olduğu Amerikadan bahsetmeğe başladı:

— Ne yapmalı, biliyor musun, dedi. Amerikaya gitmeli, bir taraftan bir dolar koyunca öbür tarafından bir kadın çıkan bir makine icat etmeli. İnsan o zaman dünyanın parasını kazanır..

Yaşar Nezihi onun sözünü kesti:

— Daha iyisi var, dedi. Bir taraftan kadın koyunca öbür taraftan bir dolar çıkan bir makine icat edersen daha çok para kazanırsın, karısını kapan senin makineye koşar...

Acayip iş!

Ankaranın meşhur bakteriyologu Nuri Ergene iki dostuna rastladı. Hoş beş ederlerken biri üzerindeki elbiseyi gösterdi:

— Ne tuhaf şey! dedi. Düşünüyorum da bir türlü aklım almıyor: Yünü yetiştiren çiftçi, ipliği büken, kumaşı dokuyan işçiler, kumaşı satan tüccar bu yüzden hep ekmek yemiştir...

Öteki arkadaşı:

— Peki, dedi. Bunda şaşılacak ne var?

Sayın Nuri Ergene:

— Nasıl şaşmazsın birader, dedi, o, diktirdiği bu elbisenin daha parasını vermedi!.

Yandım allah!

Son zamanlardaki gündelik cinayetlerden birinin muhakemesine başlanmıştı. Bütün şahitler katilin bir kere silâh çektiğini söylüyorlardı. Yalnız, bir tanesi iki tabanca sesi duyduğunu iddia ediyordu.

Hâkim:

— Silâh seslerini ne zaman işittiniz?

Şahit anlattı:

— Birincisini, kurşun benim yanımdan geçerken işittim, ikincisini de ben kurşunun yanından geçerken!

Kadın FIKRALARI

Zavallı

Babalarının ölümü üzerine taşradan gelen küçük oğul, ağabeysine:

— Babamın son sözleri ne oldu? diye sordu.

Ağabeysi:

— Hiç, dedi. Ağzını açıp konuşamadı ki. Annem hep başının ucundaydı.

Dolma

Hacı ağanın haremi, havasını beş bin liraya tuttukları yeni köşklerinde eşe dosta ziyafet çekiyordu. Kadının karşısında, midesine düşkün olmakla tanınmış biri oturuyordu. Sofraya zeytinyağlı yaprak dolması kondu. Uzun müddet çeneler işledi.

Nihayet ev sahibesi karşısındaki misafire:

— Biraz daha alsanıza, dedi. Çok güzel olmuş.

Misafir:

— Evet, dedi. Çok güzel olmuş amma, kâfi: Dokuz tane yedim.

Hacı ağanın haremi:

— Yo! dedi. On bir tane yediniz amma, ne zarar var, biraz daha yiyin. Kaç tane yediğinizi sayan mı var sanki!.

Ana sütü

Tıp Fakültesinin bu seneki imtihan soruları arasında şöyle bir sual vardı:

— «Çocuğa niçin ana sütü verilmesi tercih edilmelidir? Bunu beş noktada hülâsa edin.»

Talebeden biri şu cevabı verdi:

— «Ana sütü başlıca beş noktadan inek sütüne tercih edilir. Çünkü:

1 — Tazedir.

2 — Temizdir.

3 — Kedinin içme tehlikesi yoktur.

4 — Gezmeye giderken taşınması daha kolaydır.

5 — Küçük kablar içinde bulunduğu için çalkanıp bozulmaz.

SAYI: 54 CİLT: 3 Fiatı 25 Kuruştur 18 TEMMUZ 1947

Mizah

Sahibi:
RAMİZ GÖKÇE
ABONE:
Seneliği 1250 kuruş, altı aylığı yoktur.

Posta Kutusu: 255
İdarehanesi: İstanbul, Babıâli Caddesi, Vilâyet Konağı yanı, No. 10

CUMA GÜNLERİ ÇIKAR HAFTALIK, TARAFSIZ MEMLEKET MECMUASI

BAŞ KÖŞEDEN

Ne Sandındı

Hacı ağa, şehre inmiş; çarşı, pazar dolaşırmış. Bir kuşçu dükkânının önünden geçerken, şimdiye kadar hiç görmediği kıvrık gagalı, tüyleri renk içinde bir kuşa gözü takılmış. Merak etmiş, sormuş:

— Bunun adı ne?

— Papağan..

Allah, Allah! O, bu isimde bir kuş olduğunu bile bilmiyor.

— Satılık mı?

— Satılık?

— Kaça?.

— Beş yüz liraya!

Hacı ağa, büsbütün şaşmış:

— Yok canım, demiş. Bir kuş da hiç beş yüz lira eder mi?

O zaman papağan, ezberlediği tek cümlevi haykırmış:

— Ne sandındı düdüğüm?!.

Hacı ağa, hayretler içinde kalmış; yarı korku, yarı terbiye icabı şapkasını çıkarmış, önünü kavuşturmuş, papağana hitaben:

— Affedersiniz, demiş. Ben sizi kuş sandımdı!

Bir evvelki sayısiyle iki yaşına basan *MİZAH* yurdun muhtelif bölgelerinde oturan sevgili okuyucularından binlerce tebrik telgrafı almış bulunuyor. *MİZAH* Türk zekâsındaki ince esprinin nezahet hudutlarını aşırmadan; tenkidi tecavüze, tebessümü nâraya götürmeden doğru bildiği yolda yürümüş ve karilerinin hiç bir mecmuaya nasip olmıyan geniş alâkasiyle karşılaşmıştır. Bu yazımızla, onlara minnet ve teşekkürlerimizi bildirirken; sık sık kapanıp açılan, bizi taklide yeltenen, arada bir resim ve yazılarımızı aparan bazı sözde refiklerimize, bu çok zor sanat için şöyle dememek kabil olmuyor:

— Ne sandındı düdüğüm?!.

Mizahçı

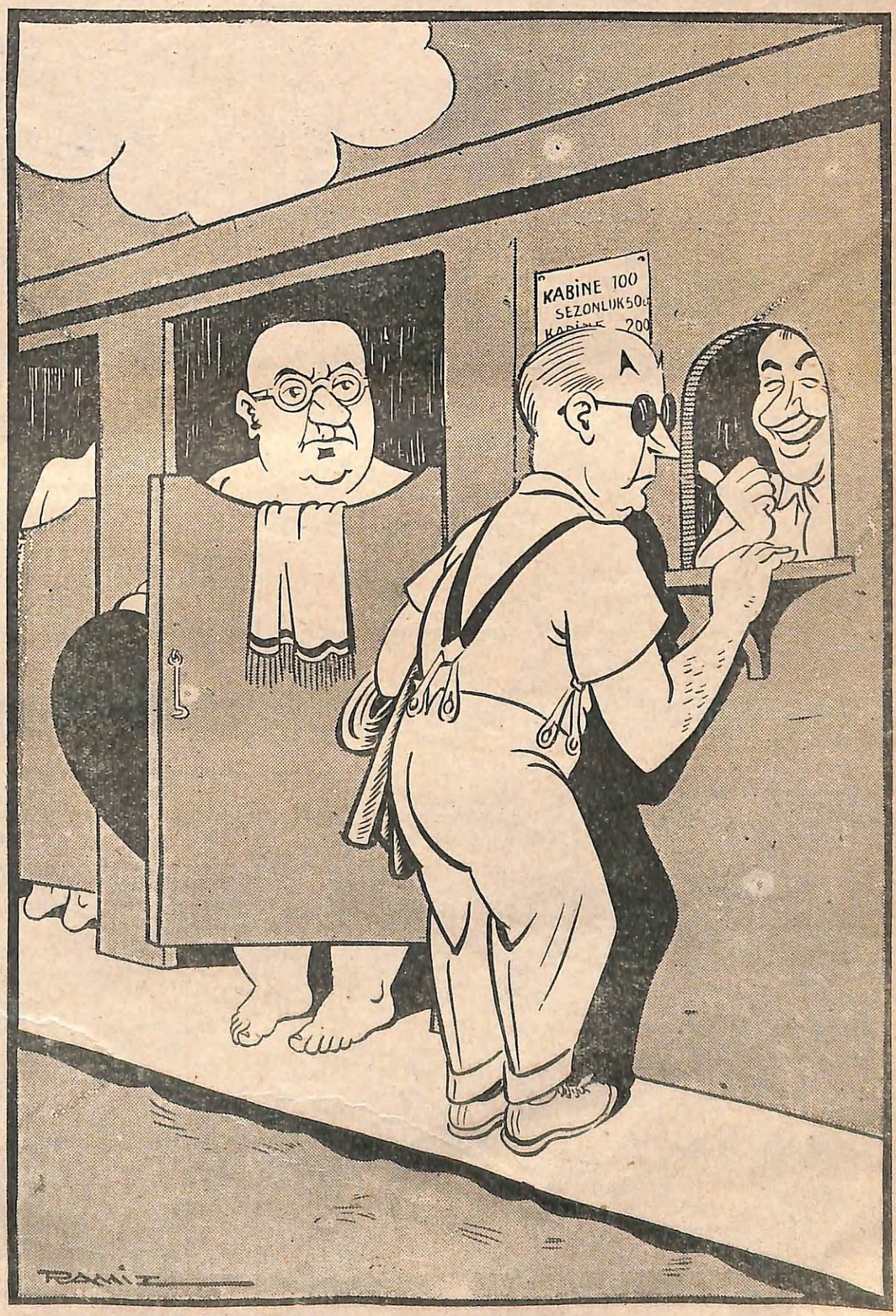

D. P. — Kabine istiyorum..

Plâjcı — Biraz bekleyin, beyefendi soğuk duş yaptıktan sonra çıkacaklar, siz girersiniz!

ZURNADA PEŞREV

Tersine Dünya...

o

Yazan: **Ertuğrul Şevket**

o

Ne garip, ne acayip tabiatlı insanlarız. Her türlü münasebetlerimizi bitaraf bir gözle tetkikten geçirsek kahkahadan kırılmamak, yerlere yatarak gülmemek mümkün değil. Ciddiyet maskesi altında ne hafif meşrep bir ömür sürdüğümüze acaba dikkat ettiniz mi?

Meselâ, bir karı koçayı ele alalım ve günlük hayatlarını şöyle mübalâğasız, şişirmeden, bir zabıt kâtibi sadakatiyle gözden geçirelim:

Sabah oluyor, bey ve hanım yataktan kalktılar. Evin içinde bir telâş, bir telâş.. Bey sokağa çıkacak, işine gidecek. Vakit geçirmeğe gelir mi hiç? Varsa havagazine bir kibrit çakılıyor; yoksa mangala kömür konuluyor, üstüne boru oturtuluyor, bir elde yelpaze, bir elde kahve cezvesi veya çay ibriği. Malûm a, bey titiz ve temiz bir adamdır. Tıraş olmadan şuradan şuraya bir adım atmaz. O tıraş olunceaya kadar da nasıl olsa gömleğine düğme dikilir ve pantalonuna ütü basılır.

Bir, iki oflayıp poflama; bir, iki sinirli hareket; hizmetçiye bir, iki çıkışış:

— Gene geciktim! Bir türlü alışamadın şu sabah işlerine!.

Şimdi bey, aynanın karşısındadır. Yüzü köpükler içinde. Aman, çenenin çukurunda bir ufak, pertavsızla görülecek kadar ufak bir kıl kalmış! Tühh! Ya bu halde sokağa çıksaydı?! Bereket aynanın bulunduğu köşe bol ışıklı, yoksa dünyaya rezil olacaktı!

Bak şu işe: Mendebur kız, pantalonun oturacak yerine ütüyü adamakıllı basmamış! Halbuki, kaç kere tenbih edilmiş, kaç defa:

— Evlâdım, pantalonun burası buruşuk olursa, senin yaptığın ütü bir metelik etmez!.

Diye, zılgıt da verilmişti.

— Kız! Pabuçları iyi fırçalamamışsın. Elin işe bir türlü yatmıyacak, adam olamıyacaksın!

Bir saat sonra bey, kıl pıranga, kızıl çengidir! Saçlar biriyantinli, surat sinek kaydı tıraşlı, elbise mum gibi ütülü, pabuçlar üstüne güneş vurmuş bir ayna gibi pırıl pırıl yanıyor.

Ya, hanım?! Onu hiç sormayınız. Sırtında rengi solmuş bir sabahlık. Galiba koltuğunun altı da sökük. Kafası, dikiş makinesi yapılan bir atölyeyi andırıyor: Saçlarının her teline bir bigode geçirilmiş. Suratı, tarihî Kırkpınar güreşlerine iştirâk eden pehlivanların vücudü gibi yağ içinde. Mesamatı beslensin diye evde krem bırakmamış. Hafifçe kırışmış olan gözlerinin altına, çizgilenmiş alnına hıyar kabukları yapıştırmış. Tırnaklarındaki ojalar yer yer dökülmüş. Keenne bizim istimlâk edilen semtlerimize benziyor. Ayakları sargılar içinde: Otuz sekiz numara ayaklarına, otuz altı numara iskarpin giysin diye dalgalı bir arazi gibi iğri, büğrü; eciş, bücuş olan parmaklarının üstüne domatesler yapıştırmış ve sarmış. Bey, tam kapıdan çıkmağa hazırlanırken o, sargılarını çözüyor ve ufunetli bir yarayı, hadi bilemediniz bir çöp tenekesini andıran bu iğrenç, bu korkunç, bu tiksindirici manzarayı gözlerinizin önüne seriyor.

Şimdi akşam olmuştur. Bey, işinden avdet etti, kapısının zilini çaldı. Hanım, pür heyecan, pür neşe kocasını karşıladı.

Aman Allah! Çıldırmamak, kahkahadan ölmemek, yerlere yatmamak kabil değil! Bu, ne hal? Bu, ne iş?! Bu sefer, hanım, iki dirhem bir çekirdek. Saçlar, dalgalı, dalgalı. Tırnaklar, karides renginde. Yüzü, on beş yaşındaki bir genç kızı andırıyor. Sırtına geçirdiği harikulâde emprimenin hiç bir yerinde en küçük bir buruşuk, kırışık yok.

Ya, bey?! Onu hiç osrmayın. Sakalları, bir karış uzamış. Hani gayret etse Aynaroz papazlarına benziyecek. Oturacak yerinin kırışık olduğu için sabahleyin ateş püsküren sanki, bu değil! Pantalonu soba borularını andırıyor. O, misler gibi tertemiz gömleği, terden leş gibi kokuyor. Yakasının etrafına kirden sarı renkli bir zıh geçmiş. Kravatı yana kaçmış. Pabucuna tramvayda basmışlar: Kocaman bir topuk izi, gözü tırmalıyor. Sabahleyin fırçaladığı tırnakları simsiyah: İnsana baktıkça bulantı veriyor. Öööö be!

Evet garip, acayip tabiatlı, anlaşılmaz insanlarız. Ne yaptığımızı, ne yapacağımızı biliyoruz. Daha evdeki karı, koca münasebetlerimizi tanzim etmeden, bir de kalkmış, dünyayı nizama sokmağa uğraşıyoruz. Doğrusu gülünçlüğün bu kadarı fazla!

MOLOTOF PEYK DEVLETLERE YARDIM PROJESİ HAZIRLAYORMUŞ..

Kelin medarı olsa...
Rusyanın peykleri — Başımızın çaresine bak..
Molotof — Yavrularım tırnağım olsa kendi başımı kaşırım!..

Tek mi, Çift mi ?

Kim demiş ki tek fırka, çift fırka ayni sazdır?
Aradaki mesâfe Isfahan'la Hicaz'dır!

★

Tek fırkalı idâre deyince, bittecrübe,
Aklımıza gelen şey koltuk, alkış, piyazdır.

★

Büyüğe karşı hay hay, küçüğe karşı vay vay;
Yani alttakine naz, üsttekine niyazdır.

★

Beş vakittir ibadet islâmın şartlarında;
Tek fırkada asl olan, şef görünce namazdır!

★

Ali Rânâ Tarhan'ın kulakları çınlasın,
İtiraz, zâte mahsûs, özge bir imtiyazdır.

★

Çift fırkalı idâre benzer mi tek fırkaya?
Demokratik nizâmın esası itirazdır.

★

İktidar partisinin suyunca akıp giden
Muhalefet partisi bir âlâ hokkabazdır.

★

Nasıl benzer tek fırka, çift fırka birbirine?
Birinde oy kırmızı, ötekinde beyazdır!

★

Neye tutmak istersin idâreyi elinde,
Madem ki itiraza tahammülün pek azdır?

★

Totaliter kafayla demokrasi kurulmaz,
Kim kurulur diyorsa mutlak lâf anlamazdır!

★

Ayak uydurmuş, gider cihan demokrasiye;
Taburdan ayrılırsak mevkiimiz ayazdır.

★

Hilkat garîbeleri birbirine benzemez;
«Biz bize benziyoruz!» sözü bundan garazdır.

★

Biz cihâna benzemek zorundayız hülâsa,
Dalın değil, ağacın meyvası bir kirazdır!

★

Deli Ozan! Milleti dinlemek devri geldi;
Hâlâ «Ben, benim!» demek, şifâsız bir marazdır.

Deli Ozan

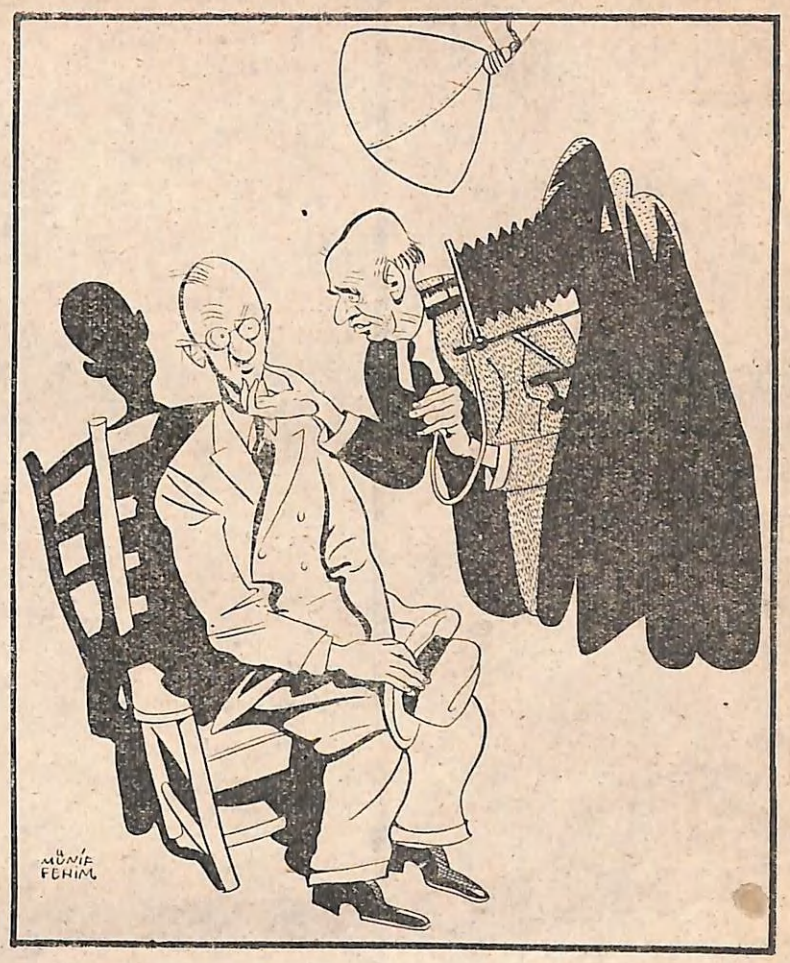

— *Biraz tebessüm ediniz..*
— *Mümkün değil.. Gülmeyi unuttum.*
— *Politika ile mi uğraşıyorsunuz?*
— *Hayır, yeni evlendim de!*

KARŞILIKLI NUTUKLAR VE CEVAPLAR DOLAYISİLE:

Bu Ramazan perde-i ibrette seyredeceğimiz oyunlardan biri..

Hacivat Çelebi — Bir yar-ı kafadar olsa, o söylese ben dinlesem, ben söylesem, o dinlese, oturan ahibbay-ı kiram da safâyâb olsalar.. Yar bana bir eğlence!!!..

O mu, Bu mu ?

o

Yazan: PALAZ

o

Tabiî görmemiş, okumamış, duymamışsınızdır: Vakit gazetesi büyük bir anket yaptı; tanınmış gazetecilere gazetecilik etrafında bir takım sualler sorup cevaplarını neşrediyor. Bu meslek nasıl olmalı, nasıl bitmeli, nasıl inkişaf etmeli gibi şeyler. Hepsi iyi hoş amma arada bir de şu sual var: Gazeteci kimdir? Olur a.. diyeceksiniz. Elbette olur. Sual bu. Soruverirsiniz gider. Hani Bektaşi:

— Abdestsiz namaz kılınır mı? diye sormuş.

— Tuüüh.. Utanmaz, terbiyesiz, dinsiz, imansız herif hiç öyle şey olur mu? demişler.

Bektaşi gayet sakin:

— Vallahi bilmem ben kıldım oldu, cevabını vermiş. Vakit gazetesinin muharririne de «böyle sual sorulur mu?» diyecek değiliz, zira «ben sordum oldu» deyip bizi matedebilir. Esasen mesele orada değil, bu acayip suale verilen iki cevapta. Hasbelanket fikirlerine müracaat olunanlar arasında muharrir arkadaşlarımız Nizamettin Nazifle Burhan Felek de var. Garip bir tesadüf olarak anketçinin bazı suallerine Nizamettin Nazif ve Burhan Felek aynı cevapları veriyorlar. Meselâ anketçi soruyor:

— Gazeteci kimdir?

Nizamettin — Benim.

— Gazeteci kimdir?

Burhan Felek — Benim.

Hoppalaaaa.. Gelin de çıkın işin içinden bakalım. Tanıyanlarca malûmdur amma siz belki bilmiyorsunuzdur diye anlatayım. Bizim Nizamettinle, bizim Burhan her bakımdan, tam mânasiyle her bakımdan, A dan Z ye kadar her bakımdan birbirine zıt iki kutuplardır. Nasıl söyliyeyim efendim kolay kolay anlatılacak gibi değil. Bunlar Recep Peker'le Celâl Bayar'dan, Fehrettin Kerim'le Neyzen Tevfik'ten, İsmail Hakkı Baltacıoğlu ile Vedad Nedim Tör'den çok daha beter bir tezat teşkil ederler. Bakın size aklıma gelen hususiyetlerini biraz saymıya çalışayım: Burhan Felek ömrübillâh ağzına içki koymaz, sigara içmez. Nizamettin biçimine getirdi mi (elhak sık sık da getirir!) kafayı çeker ve ağzından sigarayı düşürmez. Burhan Felek itinalı ve şık giyinir, her cumartesi Beyoğlunda berber topal Panayot'a saçlarını kestirir. Nizamettin daima mühmel ve ütüsüzdür, saçları da rüzgârın istediği tarafa taranmıştır. Burhan Felek yavaş sesle zarif fıkralar anlatır. Nizamettin bangır bangır haykırarak daima yüksekten konuşur.

Burhan Felek'in ötede beride bir takım evi barkı vardır. Nizamettin'in henüz dikili ağacı yok. Burhan Felek'in saçları beyazdır, Nizamettininkiler zifirî siyah. Daha ne diyeyim, Burhan Felek Maçka'da oturur, Nizam Kabasakalda. Burhan sporcudur, Nizam spor nâmına yalnız kahvede altmışaltı oynamıştır. İki üstadın bu birbirine zıt taraflarını böylece sahife sahife uzatmak kolayca kabildir.

İmdi «gazeteci kimdir?» sualine ikisi birden «benim» deyince gazetecinin kim olduğu hakikî bir muamma halini alıyor. Zannederim, gerek Burhan Felek gerek Nizamettin Nazif, hayatlarında ilk defa olarak, bir suale aynı cevabı vererek hemfikir oldular. İnşallah hatâ etmemişlerdir. Gazetecinin kim olduğunu merak eden varsa işte, ortaya iki nümune çıktı. Bize artık:

Ya ondadır, ya bunda
Helvacının kızında...

Diyerek bir nevi fala bakmak düşüyor.

— *Karşıda demindenberi bize bakıp gülen şu delikanlıyı gözüm ısırıyor...*
— *Ayol tanımadın mı? Nişanlın!..*
— *Hangisi?!.*

Sanat kurbanı

Pazar günü Güzel Sanatlar Akademisinde Çallı İbrahim sergisi açılmıştı. Gece yarısından sonra telefon çaldı. Akademinin kapıcısı koşup cevap verdi:

— Alo?

— Kimsiniz?

— Ağademi gapucusu!

— Sergi yarın sabah kaçta açılıyor?

— Tohuzda!

— Daha evvel olmaz mı?

— Hayır, olmaz! Tohuzdan evvel içeri giremezsiniz.

Telefondaki ses cevap verdi:

— İçeri girmekten bahseden kim, ayol! Ben içeride kaldım, dışarı çıkmak istiyorum...

Betarz-ı Kudemâ

Döndü Şimdi

Avazei sürurum efgane döndü şimdi
Kâşanei derunum külhana döndü şimdi

★

Mihnet enisim oldu hicran-i sim ü zerle
Göz yaşlarım da aynen bârâna döndü şimdi.

★

Fart-ı tahassüründen helvaya, baklavaya
Suzan olup şu gönlüm bir yana döndü şimdi

★

Tazyikı, zulmü her gün bir parça arttırırlar
Dayinlerim Yezid'e, Mervan'a döndü şimdi.

★

Noksanî-i gıdadan yüzler sarardı, soldu
Her sine ateş almış harmana döndü şimdi.

★

Bir bak ki bir tutarlar naehli ehl olanla
Elmasla hâk-i esmer seyyana döndü şimdi

Her kimle ülfet etsen çarpar geçer muhakkak
Evlâdı ademin hep şeytana döndü şimdi.

★

Sertâbeser açıktır bak kol, bacak, göğüs hep
Elhak güruhu nisvan uryana döndü şimdi.

★

Kaşlar yolundu, sun'î kirpik takıldı çeşme
Telvin edildi lebler mercana döndü şimdi.

★

Durmaz gezer ve lâkin gelmez bizim civara
Canan dahi Hamamî İhsana döndü şimdi.

★

Boy attı Fazıl Ahmet savlay olunca hayli
Şayan olur denilse dalyana döndü şimdi.

★

Saçmakta ilim-ü hikmet etrafa durmadan hiç
Ahmet Emin de mîr-i Adnana döndü şimdi.

★

Bilmem acep nedendir ey (Râsıd) - ı hecagû
Kilk-i dakika sencin tırpana döndü şimdi.

Râsıd

TELEFONDAKİ GİBİ...

Doktor — Tuhaf, kalbiniz düt, düt, düt ediyor..
Hasta — Anlamadınız mı doktorcuğum, o meşgul işaretidir!

Kısmetinde Olanın

Yazan: Hamdi Varoğlu

EMEKLİ ÇALLI

Eskidiler diye tekaüde sevkedip, yerlerine çoğu işkembei kübra mahsulleri oturttuğumuz kelimeler arasında «mütekait» de var. Ağdalıca lâf, muhakkak. Ama, yerine gelen «emekli» yi de, ayıp değil ya, beğenemiyorum. «Emekli» deyince, gözümün önüne, daha yaşına girmemiş bir bebek gibi emekliyen, suya buva, gezmeye atta diyen, durmadan altını kirleten, agucuklarla avutulup fış fışlarla uyutulan, ak sakallı bir ihtiyar geliyor. Onun için, Çallı'ya, bugünden itibaren revâ görülen «emekli» liği, ben yine eski tâbiriyle «mütekaid» liğe çeviriyorum.

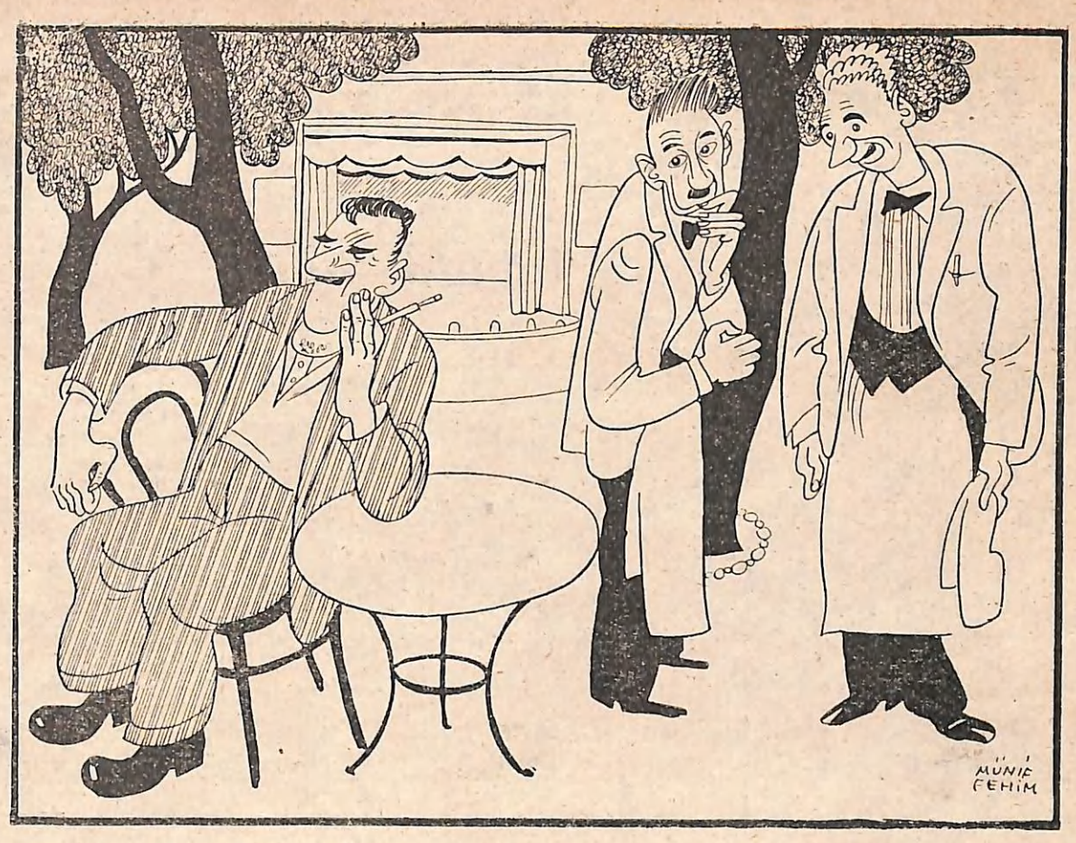

— *Nerede saklamış bilmem, geçen akşam üstünde altmış beş bıçak, sekiz tabanca çıktı.*

— *Zati Sungur gibi adam desene..*

— *Evet, onun için patron angaje edecek!*

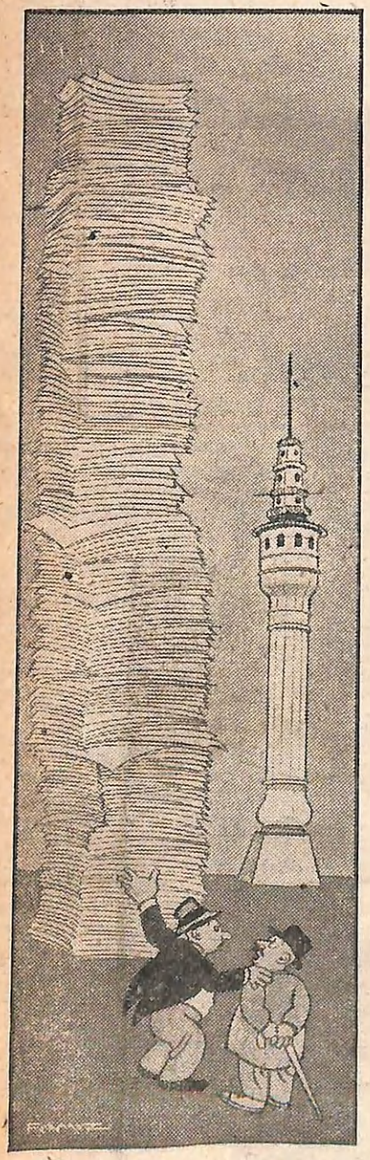

— *Yahu, Beyazıtta yangın kulesi bir tane değil mi idi?*

— *Bu, kule değil, Üniversitenin inşaat masraf pusulaları!*

Aman yanlış anlaşılmasın, Çallı İbrahim'e «emekli» tâbirini yakıştıramıyorum da «mütekaid» i yakıştırıyorum demek istemedim. Hâşâ! Şu gözleri ışıl ışıl, gümüş saçları dalga dalga, yüzü hayat dolu genç - ihtiyar mı mütekaid? Konuşurken, ağzından dökülen her kelimeye ayrı bir enerji vermesini bilen bu lâf ebesi, zekâ kumkuması, canlı adam mı mütekaid? Sihirli fırçası tuval üzerinde en canlı renklerle efsunlar yaratan, görme kudreti kadar gösterme kudreti de büyük sanatkâr mı mütekaid?

Ne münasebet! Çallı «emekli» de değildir «mütekaid» de. Çallı, dedelerimizin bize yadigâr bıraktıkları kulağa hoş, cana yakın bir tâbirle «emektar» dır.

Ama dedelerimiz, kelimelerin kuru mânalariyle kalmazlar, onları ayrıca mânalandırırlardı da.

Meselâ, emektarları, kolundan tutup kapı dışarı atmazlar, baş tacı ederlerdi.

Hele, yüzlerini ağartmış olanlarını!.

ALIŞ VERİŞ

Gazetede bir havadis: «Şoför Mustafa Öztürk'ün idaresindeki taksi, yolculariyle beraber, Halâskârgazi caddesinden geçerken, 335 numaralı, Necmeddine ait yorgancı dükkâniyle, 357 sayılı, Nevzadın kunduracı dükkânına girmiştir. Ağır surette yaralanan şoförün çok sarhoş olduğu anlaşılmıştır.»

Gel de şaşma bakalım. 335 numaralı dükkânla 357 numaralı dükkân arasındaki (22) kapılık farkı göz önüne getirince, haberin alt tarafını şu şekle sokasım geldi:

«İfadesine müracaat edilen şoför, her ne kadar sarhoşluğunu inkâr edememiş, direksiyona hâkim olamadığını söylemişse de, asıl suçlunun taksinin kendisi olduğunu iddia ettiğinden, yapılan tetkikat neticesinde, filhakika, taksi arabasının, bir aralık taksiliğini unutup, alış veriş maksadiyle dükkân dükkân dolaşmağa kalkıştığı, bu arada, bir adet yorgan mübayaası için Necmeddinin dükkânına, bir çift kundura almak üzere de Nevzadın dükkânına uğradığı, oradan çıkıp kasap, zerzevatçı, manav, bakkal ve saire gibi esnafın dükkânlarına girmeğe niyetlendiği sırada, hariçten vaki olan müdahale neticesinde stoper etmek zorunda kaldığı anlaşılmıştır. Bunun üzerine bizzat taksinin ifadesine müracaat edilmiş, merkum: «Bir cahilliktir ettim, şeytana uydum, kendimi makam otomobili sandım. Kusurumu bağışlayınız» diye yalvarmakla, bu cihet hafifletici sebep sayılarak, cezası tecil edilmiştir.»

HAYAT UCUZLUYOR!

Ha gayret! Hayat ucuzluyormuş. Ticaret ve Sanayi Odası, yâni şu bizim meşhur endeksçibaşı, bu sefer de bir Mayıs endeksi hazırlamış. Aman Yarabbi, o ne teferrüat! Bir ana, bir baba, biri bir buçuk yaşında, öteki yedi, üçüncüsü on beş yaşında üç de çocuktan mürekkep bir aile. Bu ailenin geçim masrafı ayda 342 lira, 69 kuruş, 20 paradır hükmünü yapıştırmış. Peşinden bir hüküm daha geliyor. O da şu: Hayat, geçen aya nisbetle yüzde on ucuzlamıştır.

Rakamlara diyeceğimiz yok. Bizler, ipin ucunu çoktan kaçırdığımız için, rakamla falan işimiz kalmadı. Paramız olursa harcıyoruz, olmazsa, endeksi okuyup üflüyoruz. Ama, şu yirmi parayı anlayamadım. Yirmi para ile bir bardak su dahi içemediğimiz şu devr-i saadette bu paracığın, endekste işi ne?

Bu sualime, bir arkadaşım cevap verdi:

— Amma yaptın yahu! Beş kişilik, çoluklu çocuklu ailenin bir buçuk yaşındaki çocuğu aç oturmaz ya! Bu yirmi para da onun bir aylık süt parası işte. Sen Ticaret Odasından daha mı iyi bileceksin?.

Çömezin Röportajları:

54

Ramazan Mânilerini Söylüyorum...

Çizen: RAMİZ

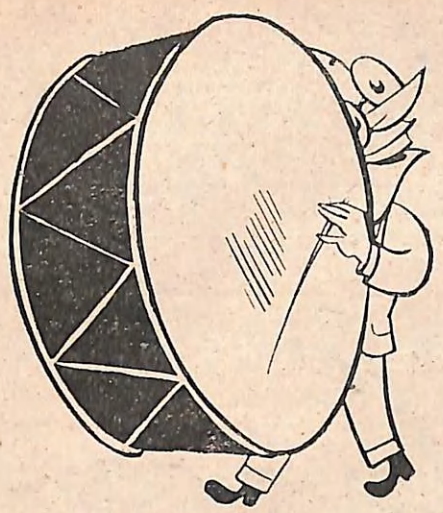

Halk Partisi önünde:
Hey ağalar ağalar
Düğün mü, dernek mi var
Başladılar ötmeğe
Sesi çatlak zurnalar!

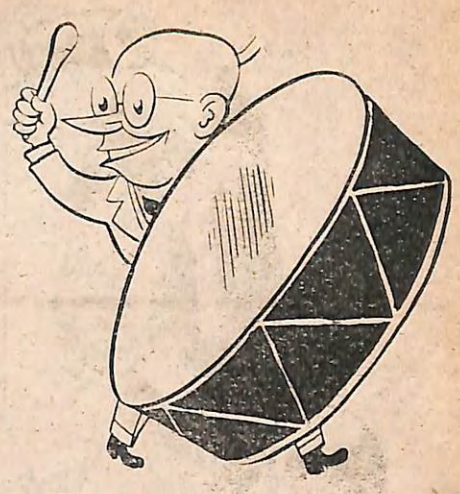

Demokrat Parti önünde:
Kimi diyor şöylesin
Kimi diyor böylesin
Bin bir çeşit dertliye
Bir tek gönül neylesin!

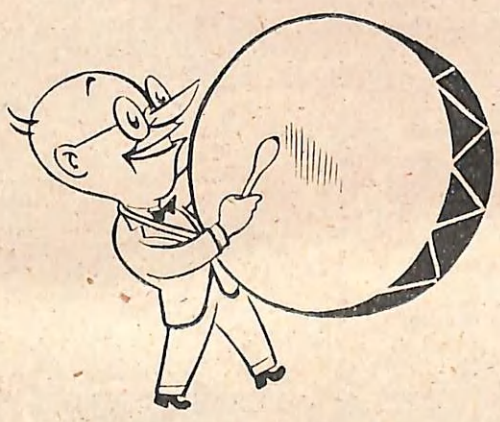

Çallı İbrahim'in kapısında:
Meskenim meyhanedir
Hemdemim peymanedir
Mey içip zevk etmiyen
Mutlaka divanedir!

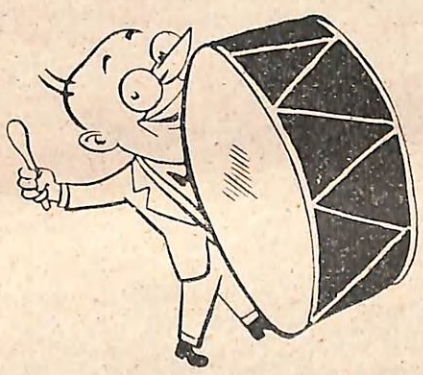

(Ulus) un kapısında:
(Ulus) taki başyazar
Bazı günler pek azar
Kalemiyle durmadan
Kendine kuyu kazar

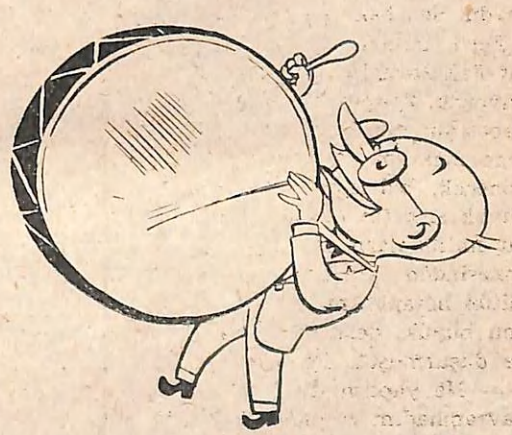

(Kuvvet) in önünde:
Davuluma taktım fener
Bazan yanar, bazan söner
(Celâl Bayar) denince
(Recep Peker) küpe biner!.

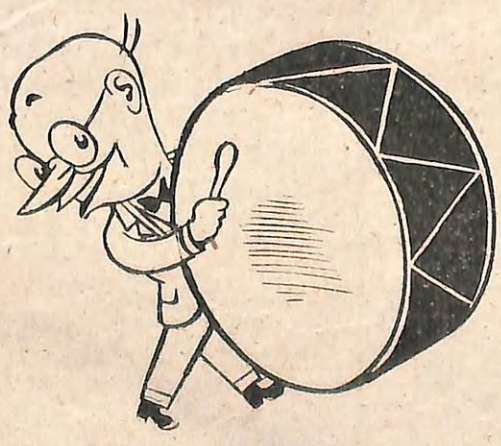

Belediyenin kapısında:
Ne ekmeğim ne tuzum var
Ne koyunum, ne kuzum var
Fakat dalga geçmek için
Bayezitte havuzum var!

Memurun kapısında:
Kese boştur cepler delik
Kalmadı bir tek metelik
Büyüklerin kalbi ise
Ya demirdir ya çelik!

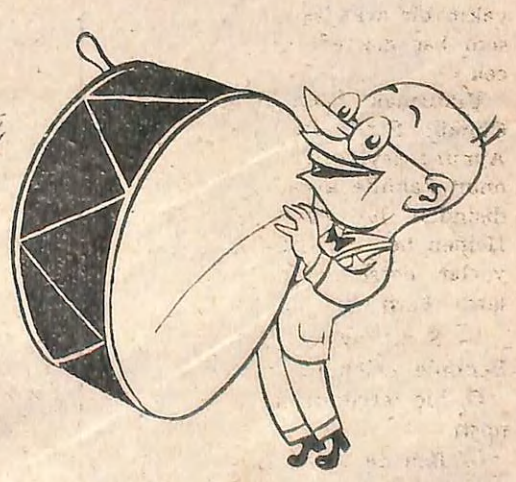

Hacı ağanın kapısında:
Bende para kum gibi
Ceplerim tulum gibi
Hangi güzel görürse
Yumuşuyor mum gibi!

Hikâye

LÂDES

O

Yazan:
ÇALÇENE

Ferit, çılgına dönmüştü; ne yapacağını, ne edeceğini bir türlü kesritemiyor, bu işin içinden çıkmak için hiç bir çare bulamıyordu. Ağzında cıgara, elleri arkasında, odasında muttasıl dolaşıyor:

— Hey Yarabbi! diye söyleniyordu. Sen bana akıl ihsan et!

Ferit, İzmirli bir gençti. İktisat Fakültesinin son sınıfında okuyordu. Zengin bir tüccar olan babasının biricik çocuğuydu. Bu sene mektebi bitirince İzmire dönecek, babasının idare ettiği büyük şirketin başına geçecekti. Şu, imtihanların başladığı sırada annesinden aldığı bir mektup, bütün hesaplarını alt üst etmiş, onu büyük, derin bir ümitsizliğe düşürmüştü. İçinden:

— Ne yaptım da daha evvel davranmadım ve daha evvel her şeyi hiç olmazsa anneme söylemedim..

Diye, üzüm üzüm üzülüyordu. Annesi bu mektupta:

«Şayet, diyordu. Bu sene de sınıfta kalmaz ve geçersen, baban yalnız bütün işlerini sana devretmekle iktifa etmiyecek, bir hayal kadar güzel olan en yakın bir arkadaşının kızıyle de seni baş göz edecek, evlendirecek.»

Çıldırmak işten bile değildi. Çünkü: Ferit, iki seneden beri Aynuru seviyordu. Bu cici kız, onun Fakülte arkadaşıydı. Kendisinden bir sınıf aşağıdaydı. Hemen her gün beraber dolaşıyorlar, derse beraber çalışıyorlardı. Ferit, bir gün Aynura:

— Seni seviyorum! demişti. Benimle evlenir misin?

O, hiç tereddütsüz cevap vermişti:

— Ben de Ferit. Ben de seni seviyorum. İnşallah mektebi bitirelim, elbette evleniriz.

İki senedir, hazırlıyacakları yuvanın plânını kurmakla uğraşmışlar, birbirlerini biraz daha iyi anlamışlar ve sevmişlerdi. Fakat, şimdi? Bütün işler Arap saçına dönmüştü. Babası çok sert, verdiği karardan bir türlü dönmez bir adamdı:

— Allahım, ne yapacağım?!.

Diye, söylene söylene yatağına girdi ve korkulu rüyalar göre göre sabahı dar etti.

Ertesi sabah, erkenden sokağa fırladı. Aynurun evinin önünden bir iki defa geçti. İçinden:

— Belki beni görür de, diyordu. Sokağa hemencecik çıkar.

Bu ümidinin bir kısmı tahakkuk etti: Yalnız, Aynur onu hemencecik değil, yarım saat sonra görmüş ve mutat vaktinden bir saat evvel sokağa fırlamıştı. Köşeyi döner dönmez el sıkıştılar, Aynur, merakla sordu:

— Hayır ola böyle... Beni rüyanda mı gördün yoksa?!

Ferit, tasalıydı:

— Şakaya tahammül edecek halde değilim, dedi. Haberler çok fena.. Dün akşam hiç uyumadım dersem bana inan.

Aynur birdenbire heyecanlandı:

— Ne oldu sevgilim? dedi. Hangi haberler fena?

— Şu erkekler çok budala şeylerdir, bak gazete ne yazıyor; "... Yangın söndükten sonra itfaiye daha iki saat meşgul olmuştur."!!

Ferit elini cebine soktu, annesinden gelen mektubu Aynura uzattı. O, merak içinde mektubu okumağa başladı. Evlenme haberinin yazılı olduğu satırları okuyunca rengi bembeyaz oldu. Alt dudağını büzdü:

— Peki, dedi. Sen ne düşünüyorsun?

Ferit, hâlâ müteredditti:

— Vallahi, dedi. Babamın arzusunu yerine getirmemek çok müşkül. Beni evlâtlıktan bile reddedebilir. Yalnız, aklıma bir türük geliyor.

Neşesi sönen, ümitleri kırılan, dünyada canı gibi sevdiği Feridi kaybettiğini sanan Aynur, denize düşen bir adamın bir can kurtaran simidine tesadüf etmesi gibi birden sevindi; heyecan ve ümit içinde sordu:

— Ne gibi bir türük?

Ferit, başını esefle salladı:

— Mektuptan anlaşıldığı gibi, dedi. Babamın beni evlendirmesi şarta bağlı: Sınıfı geçmem lâzım; ben de diyorum ki: Bu sene imtihanlarda kazanmam, olur, biter.

Sonra, Aynurun güzel yüzüne baktı:

— Hem, dedi. Sen nasıl olsa sınıfı geçersin. Gelecek sene ayni sınıfta beraber okur, üniversiteyi beraber bitirir, o zamana kadar anneme işi açar ve evleniriz...

Ferit, sınıfta kaldı ve tatili geçirmek üzere İzmir'e döndü. Vapurda, Aynurun kendisine verdiği resme bakıyor, onunla teselli buluyordu.

Kendisini annesi karşıladı. Babasının kızdığı meydandaydı. Eve geldilkeri zaman doğru salona geçtiler. Cıgara iskemlesinin üzerindeki bir fotoğraf Feridin nazarı dikkatini çekti: A, bu, Aynurun kendisine verdiği fotoğrafın bir başka kopyasıydı. Annesine merakla sordu:

— Bu resmin burada ne işi var anne?

Annesi, esefle başını salladı:

— Şayet, dedi. Sınıfı geçseydin, baban sana işte bu kızı alacaktı!.

FIKRALAR

Akrabanın akrabaya

Mişon artık arkasına yeni bir elbise almıya karar vermiş, parası yabancıya gitmesin diye, bacanağı Salamonun mağazasına gitmişti. Bir takım elbise seçti, prova etti, beğendi ve fiyatını sordu.

Salamon:

— Yabancıya 200 lira ama, dedi, sen akrabamsın. Sana 200 e veremem, 190 a veremem, 180 e veremem, 170 e de veremem. 160 a olur.

Mişon kaşlarını çattı:

— Yo! dedi. Ben de yabancıdan olsa 160 tan alırdım amma, sen benim akrabamsın. Ben 160 tan alamam, 150 den alamam, 140 tan alamam, 130 dan alamam! 120 den alırım.

Salamon:

— Pekâlâ! dedi. Seninle pazarlık edecek değiliz ya! Al bakalım!.

Milyoner

Sabık (Yeni Sabah) gazetesinin sahibi Cemaleddin Saraçoğlu Beyoğlunun meşhur bir terzisine gitti. En ucuz kumaştan, en ucuz astarlı ve en ucuza çıkacak bir kat elbise ısmarladı.

Terzi şaşırmıştı:

— Aman beyefendi! dedi. Size şöyle güzel bir elbise yapsak daha iyi olur. Meselâ bakın, kerimeniz daima bizim en pahalı kumaşlarımızdan tayyör yaptırır.

Cemaleddin Saraçoğlu, başını salladı:

— O başka, dedi. Yaptırır. Benim onun gibi zengin babam yok...

Faydası ne ?

Nurullah Ataç, dişlerini taktırdıktan sonra daha fazla canlanmıya heves etmiş, kekemeliğini de tedavi ettirmeğe başlamıştı. Aradan epey vakit geçti. Bir gün değerli basbariton Nurullah Taşkıranla karşılaştılar, Taşkıran sordu:

— Nasıl, tedaviden fayda gördün mü, üstat?

Nurullah Ataç başını salladı:

— Ç..ç..ç..ç... çok fayda gördüm, B...b... birader, dedi. Meselâ «Bir berber bir berbere bire berber beri gel berber» demekte hiç Z...z...zorluk çekmiyorum çekmiyorum ama, b..b...b...bu cümle konuşma lisanında p...p... p...pek geçmiyor...

Teşhir

Paris Alman işgali altındayken meşhur bir kütüphane, vitrinine Hitler'le Mussolini'nin birer portresini koymuş, ikisinin arasına da Victor Hugo'nun «Sefiller» isimli eserini yerleştirmişti.

Naziler bundaki ince Fransız zekâsını her halde anlayamıyacaklardı. Fakat Vichy hükûmetinin adamları müdahale ettiler. Bunun üzerine kitapçı Hitler'le Mussolini'nin resimlerini ve «Sefiller»i kaldırarak biri «Pétain» diğeri «Laval» isimli iki kitap koydu ve bunlardan birincisinin altına «tükenmiştir», ikincisinin altına da «satılmıştır» diye birer etiket ilâve etti.

Acıklı bahis

Burhan Belge, İzmir'de yeni tanıdığı bir zata gitmişti. Adam, bu ziyaretten pek memnun oldu ve Burhan Belge'yi ısrarla yemeğe alakoydu.

Karşı karşıya geçtiler. Sofraya evvelâ çorba geldi ve ev sahibi büyük bir iştiha içinde kâseye kaşığını daldırdı ve içer içmez gözleri yaşardı. Burhan Belge:

— Hayırola, dedi. Ağlıyor musunuz?

Ev sahibi, renk vermek istemedi:

— Şey, dedi. Vaktiyle babam bir otomobil kazasında ölmüştü. Birden aklıma o geldi de..

Burhan Belge de çorbadan bir kaşık aldı. Meded Allah! Onun da gözleri yaşardı. Bu sefer ev sahibi sordu:

— Neden ağlıyorsunuz?

Burhan Belge, alnında biriken terleri silerken:

— Kazaya, dedi. Yalnız babanızın kurban gitmiş olmasına müteessir oldum da!.

Alış — veriş

Vapurda tanışmışlar, yolda ahbap olmuşlar, plâjda yanyana yatmışlardı.

Bir aralık kız nişanlı olduğunu söyledi ve:

— Nişanlım beni o kadar seviyor ki, diye anlatmıya başladı. Bir hafta Ankaraya gitti. Daha şimdiden göreceği gelmiş. Mektubunda yüz tane öpücük yollamış!. Bu benim için, sevgisine dair en büyük bir senet.

Delikanlı hemen yerinden fırladı:

— Mükemmel! dedi, Eğer isterseniz ben bu senedi yüzde on fazlasiyle hakikî kıymete tahvil edebilirim...

Eksik taraf

Kadın, komşunun karısını kıskanıyor, onun gezip tozmasına, giyinip kuşanmasına hased ediyordu.

Bir gün pencereden dışarısını seyrederken kocasına döndü:

— Komşunun karısı sokağa çıkıyor, dedi. Gel, Allahının aşkına şuna bak: Benim 'ondan nem eksik ki! Onda olup da bende olmıyan bir şey var mı, söyle!

Adam uzun uzun baktı. Sonra:

— Var ya, dedi.

Kadın şaştı:

— Neymiş o?

— Zengin bir koca.

Mantık

Bakırköy hastahanesinden bir deli kaçmıştı. Gardiyanlardan biri timarhane kaçkınının peşine düşmüş, fakat gözden kaçırmıştı.

Yolda rastladığı birine:

— Şöyle kısa boylu, ufak, tefek, 150 kilo ağırlığında bir deli kaçtı. Gördünüz mü acaba? diye sordu.

Yolcu hayret etmişti:

— Ufak, tefek bir adam 150 kilo olur mu hiç? dedi. Gayet mantıksız şey!

Gardiyan cevap verdi:

— E, deli bu, ne olacak! Mantık nedir, bilir mi?

Anlayış

Maurice Chevalier, günün modasına uyarak, Amerika ile dostluğu ilerletmek için Yeni Dünya'ya gitmişti. Nevyork'a vardığının ikinci günü, yeni ahbaplarından biri onu bir akşam eve davet etti:

— Bu gece bizde büyük bir eğlenti var, dedi. Annemle babam altın yıldönümlerini kutluyorlar.

Fransız artisti:

— O da ne öyle? diye sordu.

— Yâni, elli senedir beraber yaşadıkları için şimdi...

Maurice Chevalier, onun sözünü kesti:

— Ha, anladım, dedi. Şimdi evleniyorlar, değil mi? Mükemmel! Gelirim...

Tehlike

Geceleyin itfaiye müdürlüğünün telefonu çaldı ve bir kadın sesi duyuldu:

— Aman, çabuk olun! Hayatım tehlikede. İki kişi pencereden içeri girmeğe çalışıyor...

İtfaiye nöbetçisi:

— Yanlışlık oldu galiba, bayan, dedi. Burası polis müdürlüğü değil, itfaiye...

Telefondaki ses cevap verdi:

— Evet, evet, biliyorum. Söylemek istediğim şu: İki kişi beni kurtarmak için pencereden içeri girmeğe çalışıyorlar amma, beceremiyorlar... Çabuk daha uzun merdiven gönderin...

Sahibi ve yazı işlerini
filen idare eden RAMİZ GÖKÇE

Basıldığı yer:
PULHAN MATBAASI — İstanbul

TOMBUL TEYZE

TOMBUL TEYZE BALIKLAMA TALİMİNDE:

Sıska Dayı — Benim çevik karıcığım, evlenirken de kendini kollarıma böyle atmıştı!

T.T. POSTASI

Ankara: Necati Tuncer

S — Sayın Teyzeciğim, son çıkan resimlerinizden anlaşıldığı üzere adima İstanbul halkını düşünüyorsunuz. Ankaralılar da sizin birer vatandaşımızdır. Bizim de et sıkıntısı çektimizi size hatırlatır, lûtfunuzu bekleriz. Selâmlar.

C — Gerek vücudümüz, gerek sevgilerimizle, değil İstanbul'a bütün memlekete bile sığamayıp yabancı illere taştık. Ankarada et yoksa da yağlı kuyruk çok olduğunu bildiğimiz için zavallı İstanbulluların dertlerine çaresaz olmak, gözlerini oyalamak istemiştik.. Bizi affedin slâmlar!.